

OLIMPIADA DE LECTURĂ LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ-LAV
Etapa județeană/a sectoarelor municipiului București
15 februarie 2020

Nivelul 3 – clasele a IX-a și a X-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție precizările de mai jos.

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de trei ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

SUBSOLUL

de Pär Lagerkvist

L-am văzut și-l vedem aproape în fiecare zi. Nu-l băgăm în seamă însă, deși uneori trecem pe lângă el, acolo unde zace, dar nu-i dăm atenție; ci este ca și cum ar trebui să fie acolo, ca și cum ar ține de lumea noastră. Mă refer la Lindgren, bătrânelul cu picioarele betege, acela care se târâie pe străzi și în parc cu ajutorul mâinilor pe care are niște mănuși de piele, iar picioarele le are de asemeni încălțate în piele. Obrazul, cu barbă scurtă, este marcat de o suferință care nu poate fi definită exact, ochii sunt mici și supuși. L-am întâlnit cu toții, îl întâlnim mereu, ne-am învățat cu el, e ca și cum ar face parte din noi înșine. În trecere, strecurăm câte un gologan în mâna lui uzată; trebuie să trăiască și el. Însă despre el nu se știe nimic decât că trăiește. De aceea am să vorbesc mai pe larg despre bătrân, pentru că îl cunosc.

Deseori m-am oprit o clipă să stau de vorbă cu dânsul – și se întâmpla cu noi ceva plăcut, odihnitor, ceva de care tocmai aveam nevoie. Făcusem asta atât de ades, încât desigur că se credea că o fi vreo rudă nefericită de-a mea. Nu-i adevărat. În familia noastră nu este mizerie, doar o durere care-i specific a noastră și nimic alta, durere pe care o purtăm neîncovoiați. Simțeam nevoia să stau câteodată de vorbă cu el pentru el, ca să nu se simtă ca un proscris, dar și pentru mine însumi, pentru că și el avea ceva să-mi spună. Și nu mi se părea că ar fi vreo prăpastie între noi; ba, deseori gândeam chiar că, dacă n-aș avea picioare cu care să merg și ar trebui să mă târâi pe pământ ca el, nu m-aș simți prea rău și n-aș avea niciun motiv să mă mir că s-a întâmplat așa. În felul acesta exista ceva pe care îl aveam amândoi în comun.

Odată, toamna, într-o seară, am dat de el într-un parc unde obișnuiesc să se întâlnească îndrăgostiții. Stătea sub un felinar ca să poată fi văzut mai bine, întindea mâna lui bătucită, deși nu venea nimeni; s-o fi gândind că dragostea îi face pe oameni mai darnici, la drept vorbind însă, el nu știa prea multe despre lumea asta, stătea doar și întindea, acolo, mâna, doar trăia și el pe lume. Plouase – și bătrânelul, înnoroiat de pământul muiat, privea în sus, obosit, simțindu-se rău.

— Ei, Lindgren, cred că ar fi mai bine s-o pornești spre casă, am spus eu, e târziu.

— Da, da, a răspuns el, ar fi bine.

— Am să te întovărășesc un pic, am zis eu. Unde locuiești?

A numit strada și am descoperit că nu locuiam departe unul de altul. Aveam același drum. Am traversat o stradă.

— Nu-i riscant, l-am întrebat eu, când treci dintr-o parte în cealaltă?

— Da de unde, mi-a răspuns el, toți sunt atenți la mine. Ieri, un agent a oprit toată circulația, ca să pot trece eu. Însă mi-a spus să mă grăbesc, ceea ce nu-i de mirare. A, toți mă cunosc pe aici, ca și cum ar avea impresia că aparțin locurilor ăstora.

Am continuat să mergem încet. Trebuia să fac câte o jumătate de pas, și uneori chiar să mă opresc ca să se poată ține de mine. Începu să plouă mărunț. Jos, la picioarele mele, el își mână trupul; mâinile lui înnoroiate răcăiau pavajul, corpul său se ridica și cobora. Era ca un animal care se târâie acasă, la viziuna lui. Și totuși, era vorba de un om ca mine și-l auzeam vorbind și respirând,

acolo jos, ca mine însumi; însă abia îl puteam vedea, pentru că era ceață și felinarele de pe stradă aproape că nu mai luminau deloc. Mi-era așa de milă când îl auzeam acolo, jos, cum găfâie să se țină după mine.

— Nu ți se pare, Lindgren, că-i tare greu să ai de îndurat soarta asta? am întrebat eu; deseori trebuie să ți se pară foarte amară viața.

— Nu, răspuse el de jos, e ciudat, dar nu-i așa de greu cum crede lumea. Te înveți. Și eu așa m-am născut; nu simți la fel ca atunci când ești zdravăn și întreg și deodată ți se întâmplă ceva la care nici nu te-ai gândit. Nu, nu mi se pare că ar trebui să mă plâng de ceva, dacă stau și mă gândesc bine. Sunt mulți care o duc și mai rău decât mine. Eu scap de multe prin care trebuie să trecă ceilalți, sunt în siguranță și am liniște în lumea asta, caritabilă cu mine. Trebuie să vă gândiți, domnule, că sunt în legătură doar cu bunătatea.

— Da? m-am mirat eu.

— Da, am a face doar cu oamenii buni, numai ei se opresc și-mi dau un gologan. Despre ceilalți nu știu mai nimic, ăia doar trec pe lângă mine.

— Ei, Lindgren, te pricepi să întorci lucrurile pe partea lor cea bună! am răspuns și mi-a venit să râd.

— Ba e adevărat, a spus el serios, și asta-i un lucru căruia merită să-i dai importanță.

În realitate și eu luasem lucrurile acelea în serios, înțelegând că are dreptate și ce mare binecuvântare este să poți cunoaște numai părțile bune ale vieții.

Am continuat să mergem. Se vedea lumină dintr-o prăvălie de la subsol.

— De aici am să-mi cumpăr pâine, spuse el, târându-se până la fereastră și ciocănind.

leși o fată cu un pachet gata pregătit.

— Bună seara, Lindgren, spuse ea. Uf, ce vreme! Acuma trebuie să te întorci acasă.

— Da, chiar așa și fac, spuse bătrânul.

Își luă rămas bun și fata trase ușa după ea.

— Eu cumpăr întotdeauna de la subsol, zise în timp ce mergeam mai departe.

— Înțeleg, am spus.

— Da, pentru că acolo oamenii sunt întotdeauna amabili.

— Da. S-ar putea.

— Chiar așa este, întări el, ferm.

Ne străduiam să mergem prin câteva ulicioare dosnice, întunecoase.

— Și eu locuiesc la subsol, după cum v-ați gândit poate, domnule, continuă el, îmi vine mai la îndemână. Proprietarul casei noastre m-a aranjat astfel. E un om minunat.

Și așa, a mers stradă după stradă, înaintând pe dibuite. Niciodată nu-mi dădusem seama cât de lung e drumul meu până acasă. Mă simțeam obosit, epuizat. Ca și cum m-aș fi târât și eu prin întuneric, greoi și penibil, cu toate că nu eram schilod, ci umblam drept, așa cum se umblă. Lângă felinare îl vedeam târându-se acolo, jos, pe urmă dispărea din nou. Îi auzeam doar respirația găfâitoare.

În sfârșit, am intrat pe strada lui, în fața casei unde locuia. Era mare și falnică. Aproape la toate ferestrele ardea lumina; la etajul doi se părea că-i o petrecere, lustrele sclipeau, muzica răzbătea afară, în toamna posacă... pe perdele treceau umbrele perechilor de dansatori. El se târî până la scara lui care, cu trei-patru trepte, ducea jos, acolo unde locuia. Alături era o fereastră cu o bucată de perdea și o cutie de conserve cu bulbi de flori.

— O să coborâți și dumneavoastră, domnule, să vedeți cum e, zise.

Nu mă gândisem la asta. Nu pricepusem că trebuia să fac și asta. M-am simțit buimăcit și ciudat de abătut. De ce trebuia să cobor acolo, nu eram atât de apropiați, încât relațiile noastre să constituie un motiv; îl însoțisem o bucată de drum pentru că aveam aproape aceeași cale, nu avusesem intenția să merg cu el acasă, de ce trebuia să cobor cu el? Însă acum trebuia s-o fac.

Mi-a venit în minte familia de deasupra, care avea o petrecere, o cunoșteam bine, era de mirare că nu mă invitaseră, desigur că uitaseră.

— Domnule, socotiți poate că nu se cade să vă invit jos, la mine? mă întrebă bătrânul ca și cum ar fi fost îngrijorat de tăcerea mea.

— Nu, am răspuns.

Mă înțelesese greșit. Voiam să merg jos, la el, să văd cum stă, de aceea îl însoțisem; voiam să fiu invitat. El se transportă în josul scărilor, scoase cheia și o băgă în broască. Am remarcat că fusese mutată mai jos, ca să ajungă.

— Proprietarul nostru a aranjat așa, spuse el, dânsul se gândește la toate.

Ușa s-a deschis și am intrat. După ce a aprins lampa, m-am uitat prin cameră. Era mediocră și mică, pardoseală de lespezi reci, cu câteva bucăți de covor pe ea. În mijloc era o masă, căreia i se scurtaseră picioarele și două scaune joase. Într-un colț era soba, unde putea să-și gătească și mâncare, iar alături o poliță pe care o folosea drept bufet; borcanele erau aranjate după înălțime, cu etichete pe ele, în borcane erau aranjate frumos bucățele de pâine rămase. Desigur că le ținea ca să le moaie în cafea; de jur împrejurul poliței era hârtie albă, dantelată. Lângă unul dintre pereții din față își avea culcușul: un pat de campanie un pic mai înalt decât pardoseala. Cuvertura era curată și îngrijită. Cu toată sărăcia, era totuși ceva drăguț și îngrijit în toate colțurile camerei. Nu știu de ce, dar parcă toată ordinea asta mă făcea să mi se strângă inima. De ce erau toate așa? Dacă aș fi fost eu în locul lui, aș fi vrut să fie murdar și oribil, doar o vizuină în care să mă târâi și să uit de mine, ca o fiară: atunci mi s-ar fi părut că viața e mai ușor de îndurat. Însă totul era drăguț și ordonat. El se târa pe acolo ca într-un cămin mic și drag, aranja și puneă toate la loc, se întinse după o vază cu flori de pe masă și o umplu cu apă, lunecă jos din nou, căută o față de masă într-o lădiță vopsită în albastru, o întinse și puse pe ea cești și farfurioare. Mi se rupea inima văzându-l ocupându-se cu treburile astea, își scoase apărătorile de piele și am observat că mâinile îi erau plate, cu pielea palmei îngroșată. Aprinse focul, se lungi pe jos și suflă, iar flăcările trosniră în burlan; băgă cărbuni, pe urmă dădu jos cafetiera și o puse pe plită. Nu mi-a îngăduit să-l ajut, nu, el știa mai bine ca oricine ce trebuia să facă. Făcea toate cu atâta obișnuință și atâta îndemânare, încât se putea vedea cât de mult îi plac, cât de dragi i-au devenit aceste mici ocupații. Din când în când, se uita la mine cu bonomie, având ceva atât de cald și încrezător în el, aici, în casa lui; era cu totul altfel ca afară, în stradă. Curând, cafetiera de pe foc începu să clocotească și aroma se răspândi în cameră. Când a fost gata, s-a cățărat cu greutate pe scaunul său, s-a așezat comod, surâzând satisfăcut. A turnat în cești și am început să bem. Ne încălzea plăcut. S-a gândit că trebuie să mănânc și pâine, însă nu voiam să i-o iau. A mâncat doar el, cu o anumită solemnitate, rupând bucățică după bucățică și adunând cu grijă firimiturile. Era un fel de reculegere, cina lui. Ochii îi sclipeau, niciodată nu văzusem un chip strălucind ca al lui, niciodată ceva atât de limpezit de liniște.

Mă simțeam emoționat și răscolit în același timp, văzându-l în mizeria lui. Cum putea? Eu, care trăiam viața normală, eu, care stăteam aici ca un oaspete ocazional, ca să văd cum o duce în vizuina lui – nu-mi găseam liniștea. Da, gândeam în sinea mea, probabil că are altceva în care își pune nădejdea, face parte desigur dintre cei care cred în Dumnezeu și așa mai departe, și astfel poate să suporte totul, nimic nu-i este prea greu. Și îmi amintii că tocmai despre asta voiam să-l întreb, ceva care mă apăsa și pe mine, ceva care niciodată nu-mi îngăduia să-mi găsesc liniștea, ceva care mă atrăgea în adâncurile în care nu voiam să rămân; da, de aceea îl însoțisem, ca să-l întreb despre lucrurile astea. Eu nu aparțineam lumii lui, voiam doar să-l întreb.

— Spune-mi, Lindgren, i-am zis, când viața cuiva este ca a unui Lindgren, când ai de purtat o asemenea suferință, simți poate mai tare decât noi ceilalți nevoia să crezi în ceva dincolo de lumea aceasta, într-un Dumnezeu care ne conduce și care are intenții înalte cu povara pe care ne-o dă?

Bătrânul cugetă un moment.

— Nu, răspunse el ezitând, nu când viața cuiva e așa ca a mea.

Mi se păru ciudat, penibil. Nu-și dădea seama de mizeria lui, nu știa cât de bogată și de minunată poate fi viața!

— Nu, reluă el, cufundat în gânduri, nu noi suntem aceia care avem nevoie de el. Și, dacă el există, ar putea doar să ne spună ceea ce am înțeles singuri și pentru care îi suntem recunoscători. Am vorbit deseori cu proprietarul nostru despre asta, continuă el, și el m-a învățat multe. De, dumneavoastră poate că nu-l cunoașteți pe proprietarul casei noastre, însă ar trebui s-o faceți, e un om minunat.

— Nu, nu-l cunosc.

— Nu, desigur, pricep eu asta, însă ar trebui să-l cunoașteți, domnule.

Da, da, gândeam, așa o fi, nu știu despre ce fel de proprietar minunat vorbește, poate că o fi ceva deosebit, însă eu locuiesc într-o altă casă. Mă mulțumeam să gândesc asta doar pentru mine însumi, nu spuneam nimic tare.

— Mă mir, răspunse bătrânul. El are multe case, mai pe toate, o posedă și pe a dumneavoastră, domnule. Da, continuă el, este extraordinar cum le conduce și le organizează toate. Când am venit și l-am întrebat dacă nu cumva ar putea să mă găzduiască aici, pentru că trebuie să locuiesc și eu undeva, s-a uitat lung și scrutător la mine. „Da, pe tine am să te pun la subsol, mi-a spus, tu nu poți locui sus, în casa propriu-zisă.” „Nu, am răspuns eu, înțeleg prea bine.” „Cred că ai

să te împaci la subsol, sper că nu m-am înșelat în privința ta? Tu ce zici?” „Cred că acolo va fi convenabil pentru mine.” „Da. Pricepi bine că n-aș vrea să am pe oricine acolo. Nici amărăciune și ură, nici răutate și oameni dubioși. Sus, în casă, trebuie să accept câte un pic din toate, pe mulți despre care nu știu mare lucru, însă în subsol vreau să am oameni cumsecade și de nădejde, din cei pe care îi cunosc și care-mi sunt apropiați. Ce zici, ești și tu dintre ăștia?” „Așa îmi place să cred, am spus eu bucuros.” „Ei, atunci toate-s bune și frumoase. Dar chirie poți să plătești? a mai spus, pentru că e un om foarte strict, așa-i el. Toți trebuie să plătească, nu poți scăpa de asta, oricât ai fi de prăpădit. Are să fie ieftin, pentru că tu nu prea poți da mare lucru. Ceva însă tot trebuie să plătești, în orice caz. Cum ai s-o scoți la capăt?” „Eu trebuie să trăiesc de pe urma oamenilor buni de pe lumea asta.” „Sunt și din ăștia?” se miră el uitându-se țintă la mine. „Trebuie să fie mulți, se înțelege doar.” „E drept, zise, ar putea fi numărați cu ușurință, doar să vrei. Tu ești un om înțelept, ai să locuiești la mine.”

Da, e un om remarcabil, deși atât de simplu și de natural. M-a ajutat în multe privințe. Fără el, n-ar fi mers treaba. Deseori trece pe la mine, stă o clipă de vorbă. Asta te întărește întotdeauna. Prețuirea lui te înalță. „Lindgren e un om care înseamnă ceva”, spune el. E plăcut să auzi asta. Se uită mulțumit și fericit la mine. Sunteți un om care înseamnă ceva, domnule? întrebă el.

N-am răspuns și am privit în pământ, pentru că n-am vrut să-i întâlnesc privirea.

— Trebuie să fiți, zise el. Te ajută să treci peste multe când știi că ești cineva.

Camera sărăcăcioasă și tihnită ne adăpostea în ea. Lumina lămpii se împrăștia peste masa joasă, cu picioarele tăiate, peste fața de masă pe care zăceau resturile pâinii lui economisite, peste culcușul în care trebuia să se odihnească. El nu păru a observa că rămăsesem tăcut. Stătea și se gândea la ale lui, după cum am putut să remarc. Pe urmă s-a coborât de pe scaun, a privit la foc, a spălat ceștile și le-a așezat pe poliță, acolo unde trebuiau să stea. S-a târât până la patul de campanie și l-a aranjat, a strâns cuvertura, însă după ce a pus-o îndoită pe spătarul unui scaun și a netezit-o bine, a rămas nemișcat în genunchi.

— Ce bine e când s-a sfârșit ziua, zise el. Și se putea observa la el o oarecare oboseală.

— Tocmai Lindgren spune asta, el, a cărui viață e atât de bogată și atât de plină de însemnătate?

— Da, răspunse, privind liniștit în gol, viața e bogată. Înțeleg foarte bine asta, o cunosc cu certitudine și tărie înlăuntrul meu. Însă fiecare zi în parte e greu de suportat. Vă spun asta, domnule, pentru că văd că ne înțelegem atât de bine unul pe altul. Și nu trebuie să te faci mai bun decât ești.

Respiră adânc. Când îl vedeai așa, prăbușit în genunchi, ai fi putut să crezi că stă și se roagă, însă el era astfel creat. M-am ridicat tăcut, ca să plec. M-am dus lângă el, i-am mulțumit și i-am spus noapte bună. El a fost de părere că ar trebui să mai vin, când am plăcere, și o voi face bucuros. Pe urmă s-a târât cu mine până la ușă și am ieșit din nou în stradă. Acum toată casa era în întuneric. Și etajul al doilea, unde mai înainte străluciseră lustrele. Poate că nici nu fusese o petrecere, dacă se terminase atât de repede. Numai acolo jos, la bătrân, ardea o lampă care mă luminează aproape până acasă.

(traducere din limba suedeză de Florin Murgescu)

A. (2 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Ce efect are atenția pe care personajul-narator i-o acordă lui Lindgren?

- Atenția personajului-narator acordată bătrânului rămâne fără efect.
- Bătrânul este impresionat de atenția care i se acordă.
- Personajul-narator crede că oamenii ar interpreta că bătrânul este ruda lui săracă.
- Trecătorii sunt siguri că bătrânul este o rudă săracă a personajului-narator.

2. Motivul pentru care Lindgren cumpără întotdeauna de la magazinele aflate la subsol este:

- accesibilitatea acestora.
- atitudinea oamenilor de acolo.
- confortul pe care i-l conferă.
- dizabilitatea pe care o are.

3. Personajul-narator îl însoțește pe Lindgren până acasă:

- din compasiune.
- din curiozitate.
- din obișnuință.
- din plictiseală.

4. Lindgren crede că:

- viața este amară, dar nu se plânge de acest aspect.
- viața este amară, iar el face parte din categoria celor care suferă cel mai mult.
- viața este bogată în ansamblul ei, deși fiecare zi este dificil de suportat.
- viața este bogată, iar credința este salvatoare.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei din text, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos.

--	--	--	--	--	--	--	--

- Lindgren evocă discuția purtată cu proprietarul locuinței sale.
- Lindgren își cumpără pâine.
- Lindgren mărturisește că, grație proprietarului său, și el locuiește la subsol.
- Lindgren și musafirul beau cafea.
- Personajul-narator decide să plece din casa bătrânului.
- Personajul-narator îl sfătuiește pe Lindgren să plece acasă.
- Personajul-narator își amintește că voia să-l întrebe ceva pe Lindgren.
- Personajul-narator și Lindgren ajung în fața casei în care bătrânul locuiește.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare dintre cerințele de mai jos.

- Precizează un motiv pentru care bătrânul consideră că nu ar trebui să se plângă pentru situația în care se află.
- Menționează două intervenții făcute asupra componentelor locuinței lui Lindgren pentru ca acestea să-i fie accesibile.
- Explică reacția personajului-narator la vederea curățeniei și a ordinii din casa bătrânului.
- În text există următoarele secvențe:

„În sfârșit, am intrat pe strada lui, în fața casei unde locuia. Era mare și falnică. Aproape la toate ferestrele ardea lumina; la etajul doi se părea că-i o petrecere, lustrele sclipeau, muzica răzbătea afară, în toamna posacă... pe perdele treceau umbrele perechilor de dansatori. El se târî până la scara lui care, cu trei-patru trepte, ducea jos, acolo unde locuia. Alături era o fereastră cu o bucată de perdea și o cutie de conserve cu bulbi de flori.”

„Acum toată casa era în întuneric. Și etajul al doilea, unde mai înainte străluciseră lustrele. Poate că nici nu fusese o petrecere, dacă se terminase atât de repede. Numai acolo jos, la bătrân, ardea o lampă care mă luminează aproape până acasă.”

Prezintă semnificația secvențelor, evidențiind opoziția dintre cele două momente în care este privită casa.

D. (12 puncte)

Căutând informații despre povestirea *Subsolul* de Pär Lagerkvist, ai găsit următorul comentariu, postat pe site-ul unei librării on-line de către un cititor: „Povestirea este un elogiu adus vieții și mi-a amintit de afirmația compozitorului Ludwig van Beethoven: *Nu cunosc alt semn al superiorității decât bunătatea.*”

Redactează un text de cel mult 30 de rânduri care să reprezinte răspunsul tău la această postare, formulând două argumente prin care să-ți susții poziția în raport cu afirmația dată.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

Fake news sau minciună? Care e diferența și cum contribuim, cu *like* și *share*, la manipulare. Interviu cu Alina Bârgăoanu, de Magda Grădinaru

Ce desemnăm mai exact prin fake news? Ce intră sub acest concept?

În primul rând, este vorba despre un fenomen mult mai amplu decât cel al „știrilor false” – o traducere mai corectă ar fi „știri plauzibile”. Termenii pe care îi considerăm mai potriviți și mai cuprinzători ar fi dezinformare digitală, dezinformare 2.0, dezordine informațională. Așa cum încerc

să arăt în toate intervențiile mele publice [...], fenomenul dezinformării nu este unul nou, el este intrinsec legat de apariția mass-media, de capacitatea acesteia de a răspândi informații fără ca noi să mai putem avea acces direct la ceea ce se întâmplă, la „realitate”. Este ceea ce numesc „dezinformarea 1.0”: un amestec de fapte și opinii, de pseudo-fapte și interpretări extravagante, actualități și istorioare din trecut, zvonuri, minciuni, povești, mituri, teorii conspiraționiste – totul însoțit de fotografii, caricaturi, meme, filmulețe care ilustrează sau distorsionează textul etc. Ce aduce nou perioada actuală este cuplarea tuturor acestor lucruri cu tehnologia, producând ceea ce am putea numi „dezinformarea de nouă generație” sau „dezinformarea 2.0”. Saltul de la „dezinformarea 1.0” la „dezinformarea 2.0” a fost făcut ca urmare a apariției și a exploziei rețelelor sociale, a posibilităților oferite de tehnologie. Amplificarea tehnologică are loc prin cel puțin trei mecanisme:

- comportamentul nostru digital pe platformele sociale – orice reacție a noastră pe platformele sociale contribuie la amplificarea conținutului cu care interacționăm (orice *like*, *react*, *comment*, *share*, *tweet*, *retweet*, *friend*, *unfriend*, *block*, *follow*, *unfollow*);
- *bots*, conturi fabricate, *trolls*, generare automată de like-uri, reacții, comentarii, distribuiri;
- algoritmi, *big data*, segmentare de precizie, analiza comportamentului din mediul digital, realizarea profilului consumatorului de media digitală; în sensul că știrile ne „aleg” pe noi pe baza citirii, de către algoritmi, a comportamentului nostru digital, a preferințelor pe care ni le exprimăm cu atâta ușurință în mediul online; mesajele din mediul digital, de pe platformele sociale vin țintit către noi, ținând cont de profilul nostru digital, de amprenta digitală pe care o consolidăm – conștient sau nu – cu fiecare click.

Adaptare după interviul publicat în 2 aprilie 2018, pe *ziare.com*

A. (8 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare dintre cerințele de mai jos, prin valorificarea textului citat.

1. Numește un efect negativ pe care îl au fotografiile, caricaturile, memele sau filmulețele care însoțesc un text, în dezinformarea 1.0.
2. Menționează în ce constă diferența dintre „dezinformarea 1.0” și „dezinformarea 2.0”.
3. Definește comportamentul digital pe platformele sociale, valorificând textul dat.
4. Explică motivul pentru care anumite mesaje de pe rețelele sociale vin țintit spre noi, conform informațiilor oferite de text.

B. (12 puncte)

Redactează un text de cel mult 20 de rânduri care să conțină opinia ta despre pericolul dezinformării și trei sfaturi care, aplicate, ar reduce nivelul de dezinformare pe platformele sociale. În textul tău, vei face referire atât la fragmentul citat, cât și la experiența ta.

SUBIECTUL al III-lea

10 puncte

(Câte 2 puncte pentru cerințele 1 – 3 și 4 puncte pentru cerința 4)

Privește cu atenție coperta de pe pagina următoare, apoi răspunde, în enunțuri, la cerințele de mai jos.

1. Notează anul în care a fost publicată cartea căreia îi aparține coperta.
2. Menționează ce reprezintă numărul 2021, aflat în dreptul titlului cărții.
3. Precizează semnificația primei sigle din partea de jos a copertei.
4. Prezintă, în cel mult zece rânduri, relația dintre imaginea de pe coperta cărții, aflată deasupra titlului, și titlul acesteia.

Manual pentru promovarea Consumului Responsabil

CRIS
CENTRUL DE RESURSE
PENTRU INITIATIVE
ETICE ȘI SOLIDARE

2021
Timișoara 2021
Capitală Europeană a Culturii

Sergiu Florean

Timișoara 2018

